

[Iver Poulsen.]

„at søværnet . . . fortsat mangler en del i at nå op på forsvarslovens minimumstyrker . . . En afhjælpning af disse mangler vil være en forudsætning for den væsentlige forøgelse af søværnets effektivitet, som loven tilsigtede, . . .“

Her er altså spørgsmålet: over hvor lang en periode agter regeringen at strække materielanskaffelserne? Det er jo aldeles afgørende for hele vort forsvars værdi.

Den radikale ordfører, det ærede medlem hr. Helge Larsen, sagde en lille smule til mig, og selv om jeg ikke plejer at ofre ret meget på radikale forsvarspolitiske betragtninger, vil jeg alligevel tillade mig, nu da vi har så god tid, at sige et par ord til det ærede medlem.

Det ærede medlem spurgte mig med hensyn til nedsættelse af tjenestetiden, om jeg ikke vidste, at der var forskellig tjenestetid inden for værnene. Jo, det ved jeg godt, men jeg ved også, at det gælder om ikke at skabe alt for forskellig tjenestetid på alt for mange områder, for så bliver det lodtrækning, der kommer til at afgøre, hvem der skal tjene hvor og hvor længe, og det er ikke heldigt. Men den ærede radikale ordfører har vist ikke rigtig gjort sig klart, at den nedsættelse af tjenestetiden, som vi foretager nu, vil — hvis vi skal opretholde beredskabsstyrken — betyde hurtigere indkaldelsesrytme, mere kaserneplads, flere befalingsmænd. Videre sagde den ærede radikale ordfører i går, at man fra radikal side ønsker ordentlige samlingsstuer, ordentlige fritidslokaler og flere barakker — ja, barakker er jeg jo ikke sådan den store tilhænger af, for jeg synes, soldaterne har krav på ordentlig kaserneplads — men er den ærede ordfører for det radikale parti klar over, at den nedsættelse af tjenestetiden, som der her er tale om, vil kræve betydelig øgede forsvarsudgifter?

Den højtærede statsminister sagde i formiddags noget, som jeg meget gerne vil kommentere. Statsministeren havde bemærket, at det konservative folkeparti var ved at gå lidt bort fra folkepartilinjen for at tækkes de uafhængige. Indtil for ganske nylig har jeg egentlig anset statsministeren for at være en nogenlunde beskeden mand. I den senere tid har jeg ændret opfattelsen noget, og i dag synes jeg, det er helt galt,

når den højtærede statsminister vil tage patent for sit parti på folkelighed. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Det sagde jeg da ikke noget om!). Den højtærede statsminister sagde „bort fra folkepartilinjen“. Må jeg bede den højtærede statsminister forklare mig: hvad er folkepartilinjen i dansk politik? Det er i hvert fald ikke noget, vor højtærede statsminister eller socialdemokratiet kan tage patent på . . . (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Det er rigtigt!). Det er altså et tegn på ubeskedenhed.

Yderligere sagde den højtærede statsminister — og det synes jeg egentlig også var lidt underligt — at der ud af denne debat ikke er kommet anvisninger på nogen anden vej end regeringens. Det tyder unægtelig, synes jeg, på en vis tungnemhed, men den kommer ikke overraskende for mig, for når statsministeren var så tungnem, at han ikke kunne forstå folkeafstemningens klare parlamentariske tale, så kan man vente alt; derfor er jeg ikke så overrasket.

Statsministeren talte både i sin åbnings-tale og også lidt i dag om samarbejde, men samarbejde kræver i hvert fald en bestemt forudsætning: et vist beskedent minimum af tillid, og det har vi ikke til regeringen, så for vort vedkommende kan der overhovedet ikke blive tale om samarbejde. Og der er ikke sagt noget positivt. Ja, jeg har jo fået radikal anerkendelse for, at vi i hvert fald har sagt noget positivt på et meget vigtigt område, nemlig skattelovgivningens område. Jeg synes også, der er sagt noget positivt både om jordlovgivningen og skattelovgivning, byggelovgivning, boliglovgivningen, sociallovgivningen o. s. v. Vi har ikke kunnet fremsætte udarbejdede forslag, men vi har klart trukket en linje op, som må kunne forstås selv af en socialdemokratisk regering.

Så undrede statsministeren sig lidt over min stilling til VK-dagsordensforslaget, og det skal jeg såmænd ikke sige så meget til, for et sådant forslag kunne jeg jo have stemt for den første dag, regeringen viste sig her i tinget; vi har nemlig ikke haft tillid til regeringen nogen sinde, så den kunne vi lige så godt have stemt for den dag. Men hvis vi virkelig skulle have noget, som dækker det, vi mener, skulle det have udtalt den mest vidtgående mistillid til den